

Arrest

nr. 305 088 van 18 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48 B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat D. LERNOUT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 september 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 28 november 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 november 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Sawati in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent soenniet. U bent tot de zesde graad naar school geweest en werkte in een garage.

Uw schoonbroer, A. R. Y. (...), werkte als commandant van een 'Tolai' binnen het korps 215 in de provincie Helmand. Hij verblijft sinds 2015 in België en is getrouwd met uw zus M. (...). Uw schoonbroer had een oudere broer die ook werkte voor de overheid. Hij werd omwille hiervan gedood door de taliban. Uw problemen begonnen toen uw schoonbroer A. R. (...) uw zus M. (...) uitnodigde om naar Europa te komen en zij richting België vertrok. Eén week nadat uw zus vertrokken was naar België, kwam de taliban langs bij uw thuis. Hier liet de taliban weten dat zij op zoek waren naar uw schoonbroer en zij niet konden accepteren dat uw zus getrouwd was met hem en zij vertrokken was naar Europa. Daarom wilden zij u meenemen en u dwingen voor hen te werken. Uw vader accepteerde dit niet. De taliban verlieten vervolgens het huis en zeiden dat ze de volgende dag opnieuw zouden langs komen en ze u dan zouden meenemen. De volgende dag kwam de taliban naar uw thuis en werd u beschoten. U raakte hierbij gewond. U verbleef vervolgens ongeveer zes dagen in het ziekenhuis. Nadien verbleef u nog ongeveer vijftien dagen bij uw thuis en besloot u Afghanistan te verlaten omdat het niet meer veilig voor u was. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om op 6 september 2022 te arriveren in België. Op dezelfde dag dient u hier als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Uw schoonbroer, Y. A. R. (...), diende een verzoek om internationale bescherming in te België op 22 juni 2015. Op 7 juli 2016 werd uw schoonbroer erkend als vluchteling door het CGVS.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw zus M. (...), een kopie van de verblijfstitel van uw zus M. (...), een kopie van de militaire papieren van uw schoonbroer A. R. Y. (...), de originele identiteitskaart van uw schoonbroer A. R. Y. (...) en het originele trouwboekje van uw zus M. (...) en uw schoonbroer A. R. Y. (...) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw schoonbroer gewerkt heeft voor de overheid en de taliban u wilde meenemen om voor hen te werken en u hieraan geen gehoor gaf (CGVS p. 7-8, 14).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 6 september 2022 zeventien jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 13 september 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie dd. 22.09.2022, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw geboortedatum werd bijgevolg van 30 september 2005 naar 1 januari 2003 en nadien naar 1 januari 2000 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u door zich valselyk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoe, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw schoonbroer A. R. Y. (...) gewerkt heeft als commandant van een 'Tolai binnen het korps 215 in de provincie Helmand (CGVS p. 8). U bent echter niet in staat uitgebreid en aannemelijk te vertellen over zijn werk. Dit blijkt onder meer uit het volgende. Zo kan u niet vertellen hoe lang uw schoonbroer gewerkt heeft voor de overheid (CGVS p. 8). Noch kan u verduidelijken wat zijn functie was (CGVS p. 9). Voorts kan u niet zeggen wat de taken waren van uw schoonbroer (CGVS p. 9). Ook heeft u geen informatie over de leidinggevende(n) of de collega's van uw schoonbroer. Noch kan u één van hen benoemen (CGVS p. 9). Vervolgens heeft u geen informatie over de trainingen die uw schoonbroer doorlopen heeft (CGVS p. 9). Ten slotte bent u niet in staat een anekdote te vertellen over het werk van uw schoonbroer (CGVS p. 10). Het is opmerkelijk dat u zo weinig informatie heeft over het werk van uw schoonbroer. Het betreft immers niet alleen een belangrijk aspect binnen uw ingeroepen asielaanspraak, maar ook had u voldoende de gelegenheid zich te informeren over zijn werk aangezien u contact heeft met uw schoonbroer (CGVS p. 9). Wanneer u dan ook hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u ontwijkend: "ik heb zelf geen info over zijn werk, want hij werkte, ik heb niet gewerkt, ik was niet aanwezig in zijn werkplaats, dat ik moet weten wat hij heeft gedaan" (CGVS p. 10). Dit kan niet overtuigen. Moest u effectief problemen hebben ondervonden naar aanleiding van de 'tewerkstelling' van uw schoonbroer, kan er toch van uitgegaan worden dat u zich hieromtrent grondig zou hebben geïnformeerd, iets wat u duidelijk niet gedaan heeft en overtuigt dit dan ook geenszins.

Wat vervolgens uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U toont deze zaken niet aan. Uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen overtuigen immers niet (infra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofdte aannemelijk te maken.

Uw verklaringen omtrent uw problemen in Afghanistan zijn bovendien niet aannemelijk. Dit blijkt uit het volgende. Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo was u een gewone scholier, werkte u in een garage en sportte u in uw vrije tijd (CGVS p. 5). Voorts had u geen specifieke militaire of andere expertise die nuttig zou kunnen zijn voor de taliban. U verklaart ook geen kennis te hebben van wapens en geen gevechtstraining te hebben gehad (CGVS p. 13). Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden de taliban u gedwongen wilde rekruteren zoals u tracht aan te voeren. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Bovendien kan u geen gedetailleerde informatie verstrekken over de talibanleden die u wilden meenemen. Wanneer u immers gevraagd wordt meer te vertellen over hen, antwoordt u vaag en oppervlakkig: "ik heb die mensen gezien wanneer ze langskwamen bij ons huis, die hadden lang haar, ze hebben mijn vader geslagen en mij ook geslagen" (CGVS p. 11). U bent voorts niet in staat één van hen te benoemen (CGVS p. 11). Ook bent u niet in staat hun gedrag doorleefd te omschrijven. U vertelt onder andere vaag dat ze zich slecht gedroegen, ze lange haren hadden en ze jullie sloegen (CGVS p. 11). Wanneer u ten slotte gevraagd wordt te verduidelijken wat u zich nog kan

herinneren van hen, antwoordt u beknopt: “niets, ze zijn bij ons langsgekomen en weggegaan” (CGVS p. 11). Dat u dusdanig aan de oppervlakte blijft wanneer u gevraagd wordt hierover te vertellen overtuigt niet daar er toch van kan worden uitgegaan dat dit ‘bezoek’ van de taliban indruk op u gemaakt moet hebben, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat ze met maar liefst 10 of 15 leden waren. Ook over het schietincident kan u niet aannemelijk en doorleefd vertellen en stelt u slechts dat ze voor uw huis op u begonnen te schieten en ze ‘veel naar u schoten’. Uw kennis over de betrokken talibanleden is eveneens beperkt. Zo bevestigt u uitdrukkelijk dat u niet weet wie die mensen waren (CGVS p. 12). U bent voorts onduidelijk en tegenstrijdig over de plek op uw lichaam waar u gewond was. Enerzijds zegt u dat u geschoten werd in uw voet om nadien anderzijds te stellen dat u louter geraakt was ter hoogte van uw rug/buik (CGVS p. 12). Wanneer u dan geconfronteerd wordt met het gegeven dat u stelde geraakt te zijn in uw voet, omschrijft u uw rug/buik als uw voet (CGVS p. 12). Dit kan niet overtuigen. Overigens kan u niet verklaren om welke reden de taliban u niet meteen meenam de eerste keer toen ze bij uw thuis langs kwamen (CGVS p. 12). Op deze manier werd immers u de gelegenheid geboden te vluchten of voorzorgsmaatregelen te treffen. Hetgeen u echter nagelaten heeft te doen, wat niet overeenstemt met hetgeen verwacht kan worden van iemand die bedreigd werd door de taliban (CGVS p. 12). Vervolgens bevestigt u uitdrukkelijk dat u geen problemen heeft ondervonden omwille van het werk van uw schoonbroer (CGVS p. 11). Noch toont u aan dat uw familieleden of de familieleden van uw schoonbroer problemen hebben (CGVS p. 13-14). Ook bevestigt u dat de taliban niet op zoek is geweest naar u nadat u Afghanistan verlaten heeft (CGVS p. 13). Ten slotte benadrukt u dat u geen problemen heeft ondervonden omwille van de oudere broer van uw schoonbroer, die naar uw zeggen werkte bij de overheid en omwille hiervan vermoord werd door de taliban (CGVS p. 7-8, 10, 14). Dit is dan ook niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming.

Tot slot dient algemeen opgemerkt te worden dat uw kennis aangaande de taliban in uw regio zeer pover is. Zo bevestigt u uitdrukkelijk dat u geen mensen kent bij de taliban (CGVS p. 6). U benoemt dan wel enkele talibancommandanten, met name mullah O. (...), mullah M. (...) en H. (...), maar u heeft louter deze namen gehoord. U heeft hen niet persoonlijk gezien of ontmoet (CGVS p. 6, 11). U kan ook niet vertellen wie de huidige taliban provinciegouverneur is (CGVS p. 6). Ten slotte stelt u dat u nooit contact heeft gehad met de taliban, wat tegenstrijdig is met uw bewering dat de taliban u wilde meenemen en u beschoten heeft (CGVS p. 7-8). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, reageert u beknopt en nietszeggend met: “ja” (CGVS p. 14). Indien u daadwerkelijk een vrees voor de taliban diende te koesteren en u om die reden uw land ontvlucht zou zijn, kan toch verwacht worden dat u de veiligheidssituatie in uw land en regio beter zou opvolgen en meer kan vertellen over de taliban. U bent echter niet in staat om dit te doen, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder ondermijnd wordt.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Hoewel het profiel van uw schoonbroer hier niet ter discussie hoeft te staan hebben documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen; deze stukken bewijzen op generlei wijze de problemen die u beweert persoonlijk te hebben ervaren. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat uw schoonbroer Y. A. R. (...) door het CGVS erkend werd als vluchteling. Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar hem met de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, gaat verzoeker in op de motieven over zijn leeftijd, het gegeven dat hij weinig kan vertellen over het werk van zijn schoonbroer, zijn gedwongen rekrutering door de taliban en het gegeven dat hij niet genoeg informatie kan geven over de taliban.

Voorts betwist verzoeker de weigering van de subsidiaire bescherming, maar stelt hij zich hiervoor te gedragen naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden fotokopieën van een duplicaat van de elektronische vreemdelingenkaarten van verzoekers zus en verzoekers schoonbroer (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) gevoegd.

2.2.2. Op 29 februari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan de "Afghanistan - Country Focus" van EUAA van december 2023, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omdat zijn schoonbroer A. R. Y. als commandant in de provincie Helmand werkte en de taliban hem wilden meenemen en dwingen om voor hen te werken, nadat zijn zus M. vertrokken was naar België om zich te voegen bij haar man, zijn schoonbroer A. R. Y., die sinds 2015 in België verblijft en een oudere broer zou hebben gehad die ook werkte voor de overheid en die omwille hiervan zou zijn gedood door de taliban. De problemen van verzoeker zouden zijn begonnen toen zijn zus M. richting België vertrok. Een week na het vertrek van zijn zus zouden de taliban bij verzoeker thuis zijn langsgesproken en hebben laten weten dat zij op zoek waren naar zijn schoonbroer en dat zij niet konden accepteren dat zijn zus met hem getrouwd was en naar Europa was vertrokken. Zij zouden verzoeker daarom hebben willen meenemen en hebben willen dwingen om voor hen te werken. Verzoekers vader zou dit niet hebben geaccepteerd, waarop de taliban het huis zouden hebben verlaten en gezegd hebben dat zij de volgende dag opnieuw zouden langskomen om verzoeker dan mee te nemen. De volgende dag zouden de taliban naar verzoekers thuis zijn gekomen om hem mee te nemen en hem hebben beschoten. Verzoeker zou hierbij gewond zijn geraakt en vervolgens ongeveer zes dagen in het ziekenhuis hebben verbleven. Nadien zou hij nog ongeveer vijftien dagen thuis hebben verbleven en besloten hebben om Afghanistan te verlaten. Hij zou naar België zijn gereisd en hier aangekomen zijn op 6 september 2022. Zijn schoonbroer A. R. Y. werd op 7 juli 2016 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) erkend als vluchteling. Verzoeker stelt bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat hij door de taliban zal worden gedood omdat zijn schoonbroer heeft gewerkt voor de overheid en omdat hijzelf geen gehoor gaf aan de eisen van de taliban die wilden dat hij voor hen zou werken.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris er op dat verzoeker het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent zijn identiteit. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 6 september 2022 zeventien jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 13 september 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie dd. 22.09.2022, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw geboortedatum werd bijgevolg van 30 september 2005 naar 1 januari 2003 en nadien naar 1 januari 2000 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u door zich valselyk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het algemeen geweten is dat in Afghanistan niemand zijn precieze geboortedatum kent. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien, gelet op het significante verschil van minstens twee jaar tussen de opgegeven leeftijd en de leeftijd zoals deze blijkt uit het leeftijdsonderzoek en zijn verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zich bij aankomst in België minderjarig verklaarde omdat hij onderweg veel problemen had gezien en meer aandacht zou krijgen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), niet kan overtuigen. De adjunct-commissaris besluit dan ook op goede gronden dat de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet, zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. De Raad merkt hierbij nog op dat in het kader van de in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalde medewerkingsplicht, elementen zoals leeftijd en identiteit kernelementen zijn bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en dat het niet correct verstrekken van deze gegevens zonder een bevredigende verklaring hiervoor afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming.

Verzoeker stelt dat hij bovendien een *taskara* heeft bijgebracht, maar dat er in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom deze mogelijks frauduleus zou zijn. De Raad wijst er op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure slechts een fotokopie van een *taskara* heeft neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’, stuk nr. 6) en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarnaast heeft de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing op gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)), waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Met zijn betoog lijkt verzoeker er van uit te gaan dat aan de door hem voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt

aangetoond. De adjunct-commissaris kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat gelet op de voorgaande overwegingen *in casu* het geval is.

Waar verzoeker betoogt dat het leeftijdsonderzoek in België niet op punt staat, gezien er een foutenmarge is van maar liefst twee jaar, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de vaststelling die uit het leeftijdsonderzoek naar voren kwam steunt op de gangbare wetenschappelijke methode en dat daarbij reeds rekening werd gehouden met een foutenmarge of standaarddeviatie van 1,7 jaar om te besluiten dat verzoeker op het ogenblik van het onderzoek reeds ouder dan 18 jaar was. Verzoeker toont niet aan dit onredelijk is.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban.

Zo stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing bijkomend vast dat verzoeker niet in staat is om uitgebreid en aannemelijk te vertellen over het (voormalig) werk van zijn schoonbroer als commandant in de provincie Helmand. Hij licht dit als volgt nader toe:

"Vervolgens blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw schoonbroer A. R. Y. (...) gewerkt heeft als commandant van een 'Tolai binnen het korps 215 in de provincie Helmand (CGVS p. 8). U bent echter niet in staat uitgebreid en aannemelijk te vertellen over zijn werk. Dit blijkt onder meer uit het volgende. Zo kan u niet vertellen hoe lang uw schoonbroer gewerkt heeft voor de overheid (CGVS p. 8). Noch kan u verduidelijken wat zijn functie was (CGVS p. 9). Voorts kan u niet zeggen wat de taken waren van uw schoonbroer (CGVS p. 9). Ook heeft u geen informatie over de leidinggevende(n) of de collega's van uw schoonbroer. Noch kan u één van hen benoemen (CGVS p. 9). Vervolgens heeft u geen informatie over de trainingen die uw schoonbroer doorlopen heeft (CGVS p. 9). Ten slotte bent u niet in staat een anekdote te vertellen over het werk van uw schoonbroer (CGVS p. 10). Het is opmerkelijk dat u zo weinig informatie heeft over het werk van uw schoonbroer. Het betreft immers niet alleen een belangrijk aspect binnen uw ingeroepen asielrelaas, maar ook had u voldoende de gelegenheid zich te informeren over zijn werk aangezien u contact heeft met uw schoonbroer (CGVS p. 9). Wanneer u dan ook hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u ontwijkend: "ik heb zelf geen info over zijn werk, want hij werkte, ik heb niet gewerkt, ik was niet aanwezig in zijn werkplaats, dat ik moet weten wat hij heeft gedaan" (CGVS p. 10). Dit kan niet overtuigen. Moest u effectief problemen hebben ondervonden naar aanleiding van de 'tewerkstelling' van uw schoonbroer, kan er toch van uitgegaan worden dat u zich hieromtrent grondig zou hebben geïnformeerd, iets wat u duidelijk niet gedaan heeft en overtuigt dit dan ook geenszins."

Verzoeker voert aan dat zijn schoonbroer al sedert 2015 in België is, dat hij zelf op dat moment 16 jaar was, dat het werk zelf van zijn schoonbroer nog eerder in de tijd te situeren was en dat het sowieso normaal is dat hij op zijn jonge leeftijd weinig informatie kreeg of interesse had in het werk van zijn schoonbroer. Hij betoogt ook dat men moeilijk kan verwachten dat hij veel informatie kan geven over iemand anders, als hij zelf nooit in die positie gewerkt heeft en er hem ook niet (veel) over werd verteld. De Raad wijst er echter op dat verzoeker bij zijn aankomst in België minstens 19 jaar was (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Beslissing van de dienst Voogdij) en dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde in België contact te hebben met zijn schoonbroer (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoekers betoog dat het normaal is dat hij op zijn jonge leeftijd weinig informatie kreeg of interesse had in het werk van zijn schoonbroer die al sedert 2015 in België is, kan dan ook niet overtuigen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, had verzoeker in België immers voldoende de gelegenheid om zich te informeren over de werkzaamheden van zijn schoonbroer. Indien hij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van het werk van zijn schoonbroer mag van hem dan ook worden verwacht dat hij zich ter voorbereiding van zijn verzoek

om internationale bescherming bij zijn schoonbroer in België voldoende geïnformeerd zou hebben over diens werkzaamheden als commandant. Uit de hierboven aangehaalde motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt evenwel dat hij dit duidelijk heeft nagelaten. Door louter te betogen dat er hem niet (veel) over de werkzaamheden van zijn schoonbroer werd verteld, zonder dit verder te concretiseren en hiervoor een overtuigende reden aan te reiken, kan verzoeker zijn beperkte kennis hierover niet verschonen.

Voorts oordeelt de adjunct-commissaris dat het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van het *Afghan National Defense and Security Forces* onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken en dat verzoekers verklaringen over zijn problemen in Afghanistan bovendien niet aannemelijk zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht: *“Wat vervolgens uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U toont deze zaken niet aan. Uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen overtuigen immers niet (infra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.*

Uw verklaringen omtrent uw problemen in Afghanistan zijn bovendien niet aannemelijk. Dit blijkt uit het volgende. Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo was u een gewone scholier, werkte u in een garage en sportte u in uw vrije tijd (CGVS p. 5). Voorts had u geen specifieke militaire of andere expertise die nuttig zou kunnen zijn voor de taliban. U verklaart ook geen kennis te hebben van wapens en geen gevechtstraining te hebben gehad (CGVS p. 13). Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden de taliban u gedwongen wilde rekruteren zoals u tracht aan te voeren. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Bovendien kan u geen gedetailleerde informatie verstrekken over de talibanleden die u wilden meenemen. Wanneer u immers gevraagd wordt meer te vertellen over hen, antwoordt u vaag en oppervlakkig: “ik heb die mensen gezien wanneer ze langskwamen bij ons huis, die hadden lang haar, ze hebben mijn vader geslagen en mij ook geslagen” (CGVS p. 11). U bent voorts niet in staat één van hen te benoemen (CGVS p. 11). Ook bent u niet in staat hun gedrag doorleefd te omschrijven. U vertelt onder andere vaag dat ze zich slecht gedroegen, ze lange haren hadden en ze jullie sloegen (CGVS p. 11). Wanneer u ten slotte gevraagd wordt te verduidelijken wat u zich nog kan herinneren van hen, antwoordt u beknopt: “niets, ze zijn bij ons langsgeslagen en weggegaan” (CGVS p. 11). Dat u dusdanig aan de oppervlakte blijft wanneer u gevraagd wordt hierover te vertellen overtuigt niet daar er toch van kan worden uitgegaan dat dit ‘bezoek’ van de taliban indruk op u gemaakt moet hebben, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat ze met maar liefst 10 of 15 leden waren. Ook over het schietincident kan u niet aannemelijk en doorleefd vertellen en stelt u slechts dat ze voor uw huis op u begonnen te schieten en ze ‘veel naar u schoten’. Uw kennis over de betrokken talibanleden is eveneens beperkt. Zo bevestigt u uitdrukkelijk dat u niet weet wie die mensen waren (CGVS p. 12). U bent voorts onduidelijk en tegenstrijdig over de plek op uw lichaam waar u gewond was. Enerzijds zegt u dat u geschoten werd in uw voet om nadien anderzijds te stellen dat u louter geraakt was ter hoogte van uw rug/buik (CGVS p. 12). Wanneer u dan geconfronteerd wordt met het gegeven dat u stelde geraakt te zijn in uw voet, omschrijft u uw rug/buik als uw voet (CGVS p. 12). Dit kan niet overtuigen. Overigens kan u niet verklaren om welke reden de taliban u niet meteen meenam de eerste keer toen ze bij uw thuis langs kwamen (CGVS p. 12). Op deze manier werd immers u de gelegenheid geboden te vluchten of voorzorgsmaatregelen te treffen. Hetgeen u echter nagelaten heeft te doen, wat niet overeenstemt met hetgeen verwacht kan worden van iemand die bedreigd werd door de taliban (CGVS p. 12). Vervolgens bevestigt u uitdrukkelijk dat u geen problemen heeft ondervonden omwille van het werk van uw schoonbroer (CGVS p. 11). Noch toont u aan dat uw familieleden of de familieleden van uw schoonbroer problemen hebben (CGVS p. 13-14). Ook bevestigt u dat de taliban

niet op zoek is geweest naar u nadat u Afghanistan verlaten heeft (CGVS p. 13). Ten slotte benadrukt u dat u geen problemen heeft ondervonden omwille van de oudere broer van uw schoonbroer, die naar uw zeggen werkte bij de overheid en omwille hiervan vermoord werd door de taliban (CGVS p. 7-8, 10, 14). Dit is dan ook niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming."

Door louter te stellen dat hij maar kan vermelden wat hij zelf heeft meegemaakt, weerlegt noch ontkracht verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Voorts stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris enkel een theorie aanhaalt en dat hij stelt dat de taliban geen interesse zouden hebben in zijn rekrutering, hoewel "dit" in de praktijk wel degelijk gebeurt bij jonge mensen die men nog kan beïnvloeden. In zoverre hij hiermee bedoelt dat gedwongen rekrutering van jonge mensen door de taliban in de praktijk wel degelijk gebeurt, wijst de Raad er op dat de adjunct-commissaris geenszins stelt dat gedwongen rekrutering nooit zou voorkomen, doch wel dat er uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban slechts zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat zij voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat individuele, gedwongen rekrutering in de praktijk wel degelijk vaker of systematisch zou voorkomen. Verzoeker weerlegt met dit betoog evenmin de overweging dat hij er bovendien niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Verzoeker kan ook niet overtuigen waar hij ter verschoning van zijn gebrek aan kennis over de leden van de taliban aanvoert dat het niet zo is dat de taliban zich met naam en toenaam zullen voorstellen aan hem en dat het volkomen onlogisch is dat de taliban telkens hun namen zouden zeggen. Indien hij werkelijk problemen heeft gekend met de taliban, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, alleen al om zijn veiligheidsrisico in te schatten in de periode dat hij na deze beweerde incidenten nog thuis verbleef en dat hij vertrok uit Afghanistan of om het veiligheidsrisico van zijn familie in te schatten, voldoende bij anderen zou hebben geïnformeerd over de (identiteit van de) talibanleden die hem wilden meenemen of die op hem zouden hebben geschoten. Minstens kan worden verwacht dat hij hiertoe pogingen zou hebben ondernomen. Uit zijn verklaringen blijkt echter dat hij dit heeft nagelaten.

Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban.

Zo merkt de adjunct-commissaris ook nog op dat verzoekers kennis over de taliban in zijn regio zeer pover is, wat hij in de bestreden beslissing als volgt nader toelicht:

"Zo bevestigt u uitdrukkelijk dat u geen mensen kent bij de taliban (CGVS p. 6). U benoemt dan wel enkele talibancommandanten, met name mullah O. (...), mullah M. (...) en H. (...), maar u heeft louter deze namen gehoord. U heeft hen niet persoonlijk gezien of ontmoet (CGVS p. 6, 11). U kan ook niet vertellen wie de huidige taliban provinciegouverneur is (CGVS p. 6). Ten slotte stelt u dat u nooit contact heeft gehad met de taliban, wat tegenstrijdig is met uw bewering dat de taliban u wilde meenemen en u beschoten heeft (CGVS p. 7-8). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, reageert u beknopt en nietszeggend met: "ja" (CGVS p. 14). Indien u daadwerkelijk een vrees voor de taliban diende te koesteren en u om die reden uw land ontvlucht zou zijn, kan toch verwacht worden dat u de veiligheidssituatie in uw land en regio beter zou opvolgen en meer kan vertellen over de taliban. U bent echter niet in staat om dit te doen, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder ondermijnd wordt."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij tegen deze motieven aanvoert dat de taliban zich niet met naam en toenaam aan hem zullen voorstellen en dat het volkomen onlogisch is dat de taliban telkens hun namen zouden zeggen. Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de taliban in de avond altijd naar het dorp kwamen en mensen meenamen die hun *target* of doel waren en dat hij zelf talibanleden zag die in zijn straat een aanval uitvoerden op politieagenten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7 en 13). Gelet hierop en op het gegeven dat verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer, de oudere broer van zijn schoonbroer en hijzelf allen problemen kenden met de taliban (*ibid.*, p. 7 en 10), kon er inderdaad van hem worden verwacht dat hij zich via anderen terdege zou hebben geïnformeerd over de taliban in zijn regio indien hij daadwerkelijk een vrees voor de taliban had en om die reden zijn land ontvlucht zou zijn. Dat de taliban zichzelf niet zouden voorstellen, doet bijgevolg niet ter zake.

Waar verzoeker nog stelt dat hij wel degelijk een aantal talibanleden heeft opgenoemd, maar dat de adjunct-commissaris dit onvoldoende vond, werpt hij geen ander licht op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing, waaruit genoegzaam blijkt dat zijn kennis over de taliban in zijn regio, ook al kon hij dan enkele talibancommandanten benoemen, zeer pover is.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Hoewel het profiel van uw schoonbroer hier niet ter discussie hoeft te staan hebben documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen; deze stukken bewijzen op generlei wijze de problemen die u beweert persoonlijk te hebben ervaren. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief."

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

"Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat uw schoonbroer Y. A. R. (...) door het CGVS erkend werd als vluchteling. Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat."

Deze motieven worden door verzoeker volledig onverlet gelaten.

De fotokopieën van de elektronische vreemdelingenkaarten van verzoekers zus en schoonbroer (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) tonen louter aan dat deze personen in België een verblijfstitel hebben bekomen, doch staven op geen enkele wijze de problemen die verzoeker persoonlijk beweert te hebben gekend met de taliban in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban die hem zouden doden omdat zijn schoonbroer heeft gewerkt voor de overheid en omdat hijzelf geen gehoor gaf aan hun eisen om voor hen te werken.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven geheel ongemoeid laat:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor

vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 29 februari 2024 doet niet anders besluiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden doden omdat zijn schoonbroer heeft gewerkt voor de overheid en omdat hijzelf geen gehoor gaf aan hun eisen om voor hen te werken niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verder oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Hoewel verzoeker stelt dit te betwisten, brengt hij in zijn verzoekschrift geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die hierop een ander licht kunnen werpen en stelt hij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Aldus slaagt hij er niet in dit motief, dat bovendien wordt bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 29 februari 2024 op de Raad heeft neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wordt gerefereerd, te weerleggen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Te dezen oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker stelt dit te betwisten, doch brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die hierop een ander licht kunnen werpen en stelt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Met een dergelijk summier betoog slaagt hij er niet in dit motief, dat bovendien wordt bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 29 februari 2024 op de Raad heeft neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gerefereerd, te weerleggen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Dari* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN